

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Învierii Domnului

† GURIE,

PRIN HARUL LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL DEVEI ȘI AL HUNEDOAREI,

*Preacucernicului cler, preacuviosului cin monahal
și drept-măritorilor creștini, sfântă binecuvântare arhierescă din stră-
vechea Cetate a Devei, cu prilejul Sfintei Zile a Învierii*

*„Precum Egiptul este un dar al Nilului – după spusele lui
Herodot –, la fel putem afirma, fără să greșim: Europa este
un dar făcut lumii de creștinism.” (Horia Roman-Patapievici)*

Iubiți credincioși,

Mare bucurie revarsă în sufletele noastre Praznicul Învierii Domnului. Ridicarea din morți a Mântuitorului a avut repercusiuni mondiale, schimbând fața pământului și orientând în altă direcție întreaga istorie a omenirii. Dar în ce direcție, oare? În direcția vieții de dincolo, a lumii eterne, a existenței fericite în Împărăția lui Dumnezeu. Cu toții mărturisim în Crez: „...*aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin*”. **Învierea Mântuitorului ne invită să trăim viața de aici pătrunsă de harurile Învierii, de realitatea vieții de dincolo, să valorizăm existența pământească pe coordonatele vieții cerești și veșnice; Învierea Domnului transformă viața pământească într-o posibilitate de pregustare a vieții veșnice, într-o deprindere cu veșnicia!** Prin Învierea Sa, Mântuitorul ne-a arătat că **viața noastră continuă după moarte, într-o formă superioară, la un alt nivel al realității**, iar pentru a fi acolo fericiți, trebuie, de pe acum, să ne șlefuiim ființa interioară, să ne disciplinăm sufletul, să eliminăm răul din viața noastră, să ne înnoim lăuntric: în limbaj creștin, să fim buni, să iubim, să iertăm. „*Să zicem «fraților» și celor ce ne urăsc pe noi*” – precum ne îndeamnă cântarea pascală.

PS Dr. Gurie Georgiu

Dar oare, referitor la semenii noștri, Învierea Mântuitorului nu activează în noi niște responsabilități? Ba da! În măsura în care ne înduhovnicim, ne sfințim viața, ajungem la o întâlnire reală cu Dumnezeu, Îi simțim prezența în fiecare clipă în viața noastră, Îl simțim viu cu întreaga noastră ființă și, în aceeași măsură, simțim puternic datoria de a le vesti și semenilor noștri adevărul suprem că viața continuă și după moarte, că **întoarcerea la Dumnezeu este cea mai inteligentă decizie a unei vieți de om**, că energia lui Dumnezeu este iubirea și că doar această energie ne poate face fericiți! Creștinul cu adevărat convertit revarsă permanent în jurul lui iubire și pace. „*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea v-o dau Eu...*” (Ioan 14, 27) – spunea Mântuitorul.

Iubiți frați și surori,

Aceste adevăruri profunde, pe care le proclamă Învierea Mântuitorului și care au jalonat istoria Bisericii și a lumii în ultimii 2000 de ani, au devenit, din păcate, necunoscute pentru societatea europeană postmodernă sau ignorate. În Europa de astăzi se trăiește ca și când Dumnezeu nici nu există și **marea masă a elitelor politice și academice din Europa se rușinează să mai afirme convingeri creștine**. Mai grav, există chiar o formă de prigonire subtilă a cetățenilor europeni care sunt credincioși practicanți, întrucât acestora le este refuzat accesul la funcțiile publice de conducere.

Când spunem aceasta, facem trimitere la un caz macroscopic din trecutul relativ recent: candidatura unui creștin practicant, Rocco Buttiglione, la funcția de comisar european, a fost refuzată, negându-i-se acestuia dreptul de a face distincție între spațiul privat și spațiul public. Tuturor cetățenilor li se acceptă această distincție, respectiv, dacă ei respectă legislația în vigoare, **au dreptul să gândească diferit față de prevederile legii, dar au datoria să respecte legea**. Pentru că la insistențele obositoare ale comisiei el a fost sincer și a spus că, deși crede că nu trebuie să existe nicio discriminare a persoanelor homosexuale, totuși simte, în inima lui, că acest comportament nu este bun, pentru aceasta candidatura lui a fost respinsă. „*Și veți fi prigoniți!*...” (Matei 5, 10) – a fost profeția Mântuitorului.

Deci, Europa, deși creștină în origini, a ajuns anti-creștină în rezultat! – constatăm și noi, parafrazându-l pe Konrad Reiser. De ce s-a ajuns la această situație? Pentru că **nu am trăit suficient de adânc și de convingător credința**, pentru că nu am respectat cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „*Prisosința voastră să îplinească lipsa acelorora, pentru ca și prisosința lor să îplinească lipsa voastră, spre a fi potrivire*” (II Corinteni 8, 14).

Dreptmăritori creștini,

Care ar trebui să fie atitudinea noastră în fața unei astfel de situații? Ce ar trebui să facem? Înainte de toate să ne rugăm! Să ne rugăm Bunului Dumnezeu

ca lumea în care trăim să nu mai fie sesizată de elitele europene drept o lume fără Creator, drept o lume fără prezența tainică a lui Dumnezeu și a Proniei Sale! Trebuie să ne rugăm ca **liderii politici europeni să înceteze să mai refuze lumii noastre transcendența dumnezeiască!** Să înceapă să accepte drept plauzibilă posibilitatea existenței unei alte lumi, aflate în prelungirea acesteia. Iar aceasta, pentru că, dacă privim lucrurile cu maximă rigoare, **lumea nu își are scopul în ea însăși:** ne naștem, creștem, ne înmulțim, îmbătrânim și murim. Și tot așa, de mii de ani. Dacă nu urmează nimic dincolo de moarte, care este sensul? Răspunsul corect este cel dat de creștinism: **sensul lumii acesteia nu este în ea, ci dincolo de ea!** De aceea, Mântuitorul i-a spus atât de tranșant lui Pilat: „*Împărăția mea nu este din lumea aceasta*” (Ioan 18, 33).

Iubiți fii întru Hristos,

Climatul de secularism dominant în Europa îi irită foarte mult pe exponenții altor religii care trăiesc printre noi. Să ne amintim că, recent, un astfel de climat de secularism radical a dat naștere unor manifestări explicit profanatoare. La o renumită revistă de satiră din Paris au fost publicate imagini blasfemiatoare avându-l drept subiect pe Mahomed, întemeietorul islamului. Secularismul radical din Europa a făcut să nu mai existe nimic sacru în spațiul nostru, nimic care să nu poată fi atins de ironie sau chiar de batjocură, totul făcându-se în numele „libertății de exprimare”. Dar lucrul acesta a declanșat un val de atentate sinucigașe, orchestrate de exponenții religiei islamice, care consideră că, pentru parodierea sacralului, pedeapsa este moartea.

S-a inaugurat astfel o nouă epocă în Europa, aceea a unei angoase generalizate, cauzate de perspectiva unor alte atacuri teroriste islamice. Ce este de făcut? Trebuie să redescoperim decența, să reactivăm, în ființa noastră, evlavie. Să fim respectuoși la adresa personalităților sfinte din alte religii, pentru a respecta sensibilitățile altora și pentru a putea pretinde o atitudine reciprocă. Atunci nu îi vom mai irita gratuit, iar civilizația noastră nu va mai apărea în ochii lor drept una „fără Dumnezeu”, păgână, coruptă, degradată, blasfemiatoare. Spune Sfântul Apostol Pavel că „*Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume, ca să dobândim înfierea*” (Galateni 4, 5), nu rătăcirea, ca să dobândim fiorul sacralului, nu duhul batjocoririi și al ironizării.

Iubiți fii sufletești,

Dar de ce oare vin musulmanii în Europa? Ce îi atrage la noi? Ei, bine, aceștia sunt fascinați de performanțele tehnologice ale lumii noastre, dar detestă cultura (și religia) care a generat aceste performanțe. Un mare adevăr se cuvine acum să-l proclamăm, pentru că elitele europene l-au uitat: **dezvoltarea economică**

PS Dr. Gurie Georgiu

(aflată azi în expansiune mondială) a apărut, în Occident, „prin înrâurirea creștinismului”.

Cum adică? Oamenii de știință nu au făcut altceva decât să transfere în plan laic o învățătură coagulată la o mare adunare bisericească, cunoscută drept Sinodul I Ecumenic. Ce adevăr au proclamat atunci, în anul 325, oamenii Bisericii? Grație Revelației, ei au ajuns la concluzia că ceea ce este **contradictoriu și pare imposibil la un anumit etaj existențial este perfect posibil și deloc contradictoriu la un etaj existențial superior**, adică la un alt nivel al realității.

La un prim nivel de gândire, pare imposibil ca Iisus Hristos să fie și om și Dumnezeu, în același timp; la un etaj superior de gândire, acceptând Revelația, descoperi că nu este doar posibil, ci și plin de consecințe acest fapt. În planul fizicii mecanice, materia este materie, energia este energie, iar una nu poate fi alta simultan! Dar, dacă urcăm totul la un alt nivel al realității, la cel al fizicii cuantice, descoperim că, de fapt, se poate: lumina este, simultan, și undă și corpuscul, și materie și energie! Iată, deci, că adevărul teologic, transferat în lumea științelor, s-a revelat a fi o sursă uluitoare de posibilități concrete, care a dus la dezvoltarea tehnologică de astăzi, dezvoltare care a schimbat fața pământului. Așa că noi, oamenii, am ajuns și pe Lună, am ajuns să folosim ceea ce nu vedem, respectiv undele electromagnetice și sistemele de comunicare wireless (fără fir), prin care dirijăm de la distanță realitatea. Am descoperit și am folosit energia atomică. Iată că, grație științei, am ajuns să fim „dumnezei” mai înainte de a merita să fim oameni. Totul este ca, acum, să nu folosim contra noastră ceea ce am descoperit. *„Că Fiul Omului nu a venit să piardă sufletele oamenilor; ci ca să le mântuiască”* (Luca 9, 51). El vrea ca oamenii „*viață să aibă, și să o aibă din belșug*” (Ioan 10, 10).

Iubiții mei,

Am urmat acest periplu împreună pentru a ne convinge de **valoarea colosală a creștinismului în construcția Europei** și a întregii civilizații euro-atlantice. E anormal ca astăzi să ne rușinăm de creștinismul care a născut civilizația materială uluitoare în care trăim. Și, dacă vom continua să o facem, vom fi extrem de vulnerabili în fața celor care nu se rușinează cu religia lor, ci, dimpotrivă, o supra-evaluează, deși aceasta nu a fost – de-a lungul istoriei – un generator de dragoste între oameni, precum a fost creștinismul. Spunea Sfântul Vasile cel Mare atât de frumos că Ortodoxia „*liniștește sufletul, potolește tulburarea gândurilor; înmoaie mânia, înfrânează poftele păcătoase, leagă prietenii, unește pe cei de departe, împacă pe cei învrăjbiți, aduce cel mai mare bun: dragostea*” (*Omilii la Psalmi*, PSB – vol. XVII, București, 1986, p. 184).

Rostul oricărei religii este să reverse dragoste între oameni, iar dacă nu o face, se demonstrează a fi o religie falsă, distrugătoare și asasină, iar nu una

coborâtă din cer, de la Dumnezeu iubirii. Rostul nostru, al Ortodoxiei răsăritene, este să confirmăm, grație experienței noastre mistice, adevărata și cea mai adâncă identitate a lui Dumnezeu: aceea de iubire fără de sfârșit, care vrea pe pământ o civilizație a dragostei, iar din fiecare țară vrea o patrie de frați. Acest mare adevăr, „*ieri și azi și în veac, este același!*” (Evrei 13, 8).

Iubiții mei fii sufletești,

Acum, când „*prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului și începutul altei vieți, veșnice, să săltăm, lăudând pe Pricinuitorul, Cel Unul binecuvântat, Dumnezeuul părinților noștri și preaslăvit*” (Slujba Învierii), să ne consolidăm convingerea că **avem ceva extrem de valoros de oferit lumii noastre și Europei întregi**: certitudinea că Dumnezeu este iubire, adevărul că religia creștină este descoperită din Cer, de Sus, și este o invitație spre a privi la lumea viitoare. Astfel, nu vom nesocoti constatarea prorocului David: „*De n-ar fi fost Legea Ta gândirea mea, atunci aș fi pierit întru necazul meu*” (Psalmul 118, 92).

Doar astfel vom reuși să îi fascinăm și pe exponenții celorlalte religii și doar atunci nu ne vom mai teme de ele, ci vom ști să le domolim, să le exorcizăm de agresivitate și ne vom garanta un trai pașnic și prosper pe acest pământ, iar în lumea de dincolo, fericirea fără de hotar!

Hristos a înviat!

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor,

† **GURIE,**

Episcopul Devei și al Hunedoarei